

Magyar parlamenti küldöttség Accrában

Dr. Erdei Ferenc, a Hazafias Népfront főtitkára, az országgyűlés mezőgazdasági bizottságának elnöke, a Magyar Tudományos Akadémia alelnöke vezetésével kedden a reggeli órákban hattagú magyar parlamenti küldöttség érkezett Accrába, a Ghánai Köztársaság fővárosába. A magyar küldöttséget a repülőtéren J. Asiedu, a nemzetgyűlés elnöke, Kofi Bakako, a nemzetgyűlés kormánytöbbségének vezetője, honvédelmi miniszter, valamint más személyiségek fogadták. Jelen volt — a küldöttség érkezésekor Szigeti Károly, hazánk accrai nagykövete is. A magyar küldöttség vezetője és tagjai egyhetes ghánai tartózkodás során tárgyalásokat folytatnak ghánai politikusokkal, parlamenti képviselőkkel, a gazdasági, a kulturális és a tudományos élet vezető személyiségeivel. Accrán kívül ellátogatnak Temába, Akosomoba és Kumasi-ba.

A ghánai sajtó beszámol a magyar képviselők látogatásáról. Mint a ghánai Times rámutat, ez az első eset, hogy magyar parlamenti delegáció látogat Ghánába. A vendégek keddelután ellátogattak az accrai egyetemre, majd részt vettek a ghánai nemzetgyűlés fogadásán. (MTI)

Mi van az elszámolási lapokon?

Erősíteni kell az összetartozás szálait

A szegedi Móra Ferenc Tsz. gazdái nem nagyon izgatja az időjárás. Bent a kukorica, a paprikatermés, befejeződött a szüret, végeztek az őszi vetéssel. Nagybörzést hazaszállították már a családok járandóságát is. Őszi mélyszántás, kukoricaszárhordás, répaszállítás lenne még, de ez már leginkább a vezetőség, no meg a szállítók, traktorosok gondja-baja.

A szorgalmasok

A Bocskai utcai irodában egymásra halmozva pihennek az elszámolási lapok. Csak úgy találomra időzők egy-egy névvel. Hajdú József, személyi adataiból látom, hogy hamarosan megünnepelheti 70. születésnapját. Mégis a nyári és az őszi szezonban 94 napot dolgozott a közösen. Egy-egy munkanapjára átlagosan 90 forint 20 fillér juttatást esik. Szilágyi Istváné 3 és fél hold kukoricát vállalt családi művelésre: 176 mázsa 40 kiló kukoricát termelt, s ebből az egyezség alapján 52 mázsa 90 kiló jutott neki. Katona Lajosné 2 holdról 111 mázsa kukoricát vitt be, s ezért a termésből 33 és fél mázsát kapott. Varga Imre 31 mázsa 68 kiló kukoricát vitt haza. Ábrahám Antalnak is 52 mázsát mértek ki, mert ennyi jutott neki az általa termelt 173 mázsából.

Szili Antallal, a tsz. elnökével a normakönyv alapján számításra tesztünk. Kiderül,

hogy csupán a kukoricamunkákban — a háromszori kapálást, a törést és a szárválasztást alapul véve — a dolgozó tagság naponta mintegy 190 forintnyi keresethez jutott. Szép jövedelmekre tettek szert a gazdák a többi munkákban is. A magas jövedelmeknek a jó munka mellett elsősorban a jó termés a magyarázata. Kukoricából nem egy területen elérték a 60 mázsás csöves termést holdanként. A háztájiban is leginkább kukoricát termesztettek. Ezek után nem meglepő, hogy több szövetkezeti családnak most 100 mázsa kukoricája is van odahaza. Belátják már az ilyenek: igaza volt a vezetőségnek, amikor időben és kifogástalan minőségben követelte meg a munkát.

Az elégedetlenek

Mégis sok vita, áldatlan szövegváltás hangzott el ebben a közösségben amiatt, hogy „kevés” a jövedelem. Leginkább Simon Mihály és Németh Mihály fogatosok hangoskodtak, hogy nem tudnak megélni az itt kapott fizetésből. Ezért a vezetőket, főleg pedig az elnököket okolták, mondván, hogy a brigádvezetők által megígért kereseteket az irodán rendszeresen le szállítják. Az emlékeztető brigádgyűlés után a vita az irodán folytatódott. Előkerültek a teljesítménylapok, s azok bizony kissé kellemetlen helyzetbe hozták az ágálokat. Kiderült, hogy például Simon Mihály fogatos az év

első 9 hónapjában összesen 139 munkanapot dolgozott a közösen, s erre az időre prémiumokkal együtt — hozzá számítva munkájához a százezreket kifizető kifizetés után járó termést is — 13 ezer 900 forint jövedelmet adott neki a tsz. Egy-egy munkanapra átlagosan 100 forint a keresete. A számvetés alkalmával hasonló kép alakult ki Németh Mihály jövedelméről is. Németh 9 hónap alatt 129 munkanapra dolgozott a tsz-ben, a többi napokon háztájijá földet dolgozott. Egy napi jövedelme a közösen dolgozott napokra 102 forint 50 fillér. Végül beismerték: a jövedelmet osztani bizony csak azokkal a napokkal lehet, melyeken dolgoztak is.

A vita kapcsán azonban komoly hibák is felszínre kerültek. Kiderült, hogy a 2-es üzemeység brigádvezetői — Csúcs Mihály és Farkas Lajos — megmagyarázhatatlan okokból időközönként az igazgatóság ellen lovalják az embereket. Simon Mihálynak, Németh Mihálynak és másoknak is egy-egy munkáért gyakran többet ígérnek, mint amennyit a közgyűlés által jóváhagyott normakönyv engedélyez. Gabonahordásban és most az őszi munkák idején fordultak elő leginkább ilyen példák.

Rossz vért szül a vita

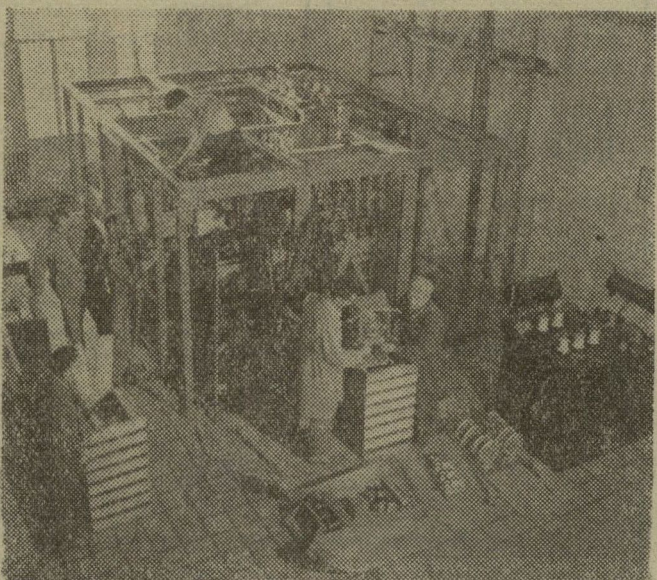
Bebizonyosodott az is, hogy a volt Tancsics Tsz.-ből alakult üzemeységben a brigádvezetők nagyon keveset tartózkodnak az emberek között. Úgy akarnak olcsó népszerűsége szert tenni, hogy saját belátásuk szerint ígérgetnek a munkáért. S ha ezeket az igazgatóság nem fogadja el, akkor a felelősséget is áthárítják.

A két brigádvezető és az igazgatóság között mutatkozó ellentét már eddig is rossz vért szült. Szili Antal elnök mondotta el többek között, hogy a 2-es üzemeységből a vezetőség tudta nélkül nagyobb mennyiségű fűszerpapírt adott át a beváltónak anélkül, hogy az átadó kérte volna a háromhetes száradásból keletkezett apadás jóváírását. Ez rossz kihatással van a bevételre, s az átlagtermésre is.

Nincs még itt a zárszámadás ideje, de az eredmények máris önmagukért beszélnek. Érdemes volt a két gazdaságot, a Dózsa és a Tancsics Tsz.-eket egyesíteni. A többtermelésben és a gazdák jövedelmének emelkedésében egyaránt megmutatkozott ennek a haszna. Ezek után a 2-es üzemeység vezetőinek sincs joguk ahhoz, hogy régi hiúságukat táplálva rongálják az összetartozás szálait. Hiszen ennyi erővel, korántsem alacsony jövedelmükért, sokkal eredményesebben is helyt állhatnának a munkában.

F. K.

Csepeli József

Az új Petőfi-adó Az elavult 8 kilowattos budapesti Petőfi-adó helyébe elkészült az új, korszerű 20 kilowattos adó a Magyar Adócsőgyárban. A Lakihegyi adóállomáson megkezdtek a napokban a berendezés összeszerelését

Levelek az elöljárókhöz

A közömbös ráhagyásról

Hogy az első levélben nemcsak a levegőbe beszéltem, s nemcsak általánosságban igaz, ami a kommunizmus bizonyos politikai „lezserségét” illeti, úgy érzem, el kell mondanom egy-két esetet, egy-két példát. Az első mindjárt azt szemlélteti, milyen fantasztikus, képtelen eszmekövetkeztetések maradnak életképes, elszórt magok, ha nem terjed ki rájuk a kommunizmus figyelmé, ideológiai érzékenysége, ha nem veszik fel a kesztyűt, amelyet valaki eléjük dobott vagy egyszerűen elejtett.

Egy szakszervezeti gyűlésen az egyik felszólaló, hosszú szas okfejtéssel és több szellemi bukfenccel odáig jutott a következtetésben, hogy „kimutatta”: nem is esik olyan messze egymástól a két alapvetően ellentétes filozófiai rendszer, a materializmus és az idealizmus, ezeknek a társadalomra vonatkozó téziséi, s csupán hit kérdése, hogy ki melyiket vallja magáénak. Egyáltalán a hit szintjére degredálta a marxista világnézeti meggyőződést is, elkeverte azokat a kiáltó ellentéteket, kibékíthetetlen és sarkalatos tételeket, melyek az egyik és a másik filozófiai rendszert megkülönböztetik egymástól és jellemzik.

En erre az emberre nem haragszom, még csak a rendszert sem okolom, amiért ilyen nézetet is ki lehet fejteni. Sőt: a bízalom, a demokratizmus egyik bizonyítékának tekintem a lehetőséget, a légkört, mely alkalmat ad arra, hogy a nézetek birokra keljenek. Csak az erő és az igazság tudatában engedhet meg ilyen „luxust” egy rendszer, s mi hiszünk az erőnkben is, tudományos igazságunkban is. Hogy mit kifogásolok akkor? Egyszerűen azt, hogy ezen a szakszervezeti taggyűlésen materialisták, kommunizmus is ülték, s a felszólalás mégis úgy maradt, válasz, cáfolat nélkül, mintha igaz volna! Sem a felszólalás, sem a hallgatóságot senki nem győzte meg a feltevés tarthatatlanságáról, hamisságáról, de még csak kétkedkedés sem hangzott el vele kapcsolatban. S a hallgatás — néha valóban fölér a beleegyezéssel.

S nem ez volt az egyetlen ilyen vagy hasonló eset. Mások külpolitikai vitában maradtak adcsak kommunizmus a helyes magyarázattal. Az amerikai választások például nagyon sok beszélgetésre és találgatásra adtak okot. Meggyőződés, hogy mindenki Johnsonnak „szurkolt” a korteskedésben, aki valamelyest aggodik a világ nyugalmaért. Mi kommunizmus is az ő megválasztását kívántuk a gátlástalan és felelőtlen Goldwaterrel szemben. De ebben a választási drukkból valahogyan elcsúszottak a politikai és ideológiai frontok, s mi ezt általában hagyjuk. Így történhetett meg, hogy a politikában kevésbé járatos emberek Johnsonnal szemben egészen vérmes illuziókat kezdtek táplálni. Valóságos demokrata, radikális polgár vagy talán még több lett bizonyos emberek szemében, jöhetett megvan az ő kimértébb helye a politikában. Kétségtelenül több felelősséget érez az emberiségért, mint az arizonai rakétalovag, de nem hagyhatjuk ki a számításból, hogy Johnson is az amerikai nagytőke embere, a dél-vietnami agresszió, a kongói újragymagcsítás, a NATO sokoldalú atomhaderejének szervezése is a nevéhez tartozik. Egyszóval mindenképpen a világimperializmus legerősebb bázisának, legnagyobb hatalmának vezetője, s ilyen minőségben meggyőződés és tevékeny anti-kommunista is. És ismét csak azt mondom: beszéljessenek, vitatkozzanak az emberek erről is, másról is, mint eddig, a demokratizmus légkörében mondják el véleményüket szabadon, gátlások és félelem nélkül, mi pedig hallgassuk meg őket — de ne hagyjunk rájuk semmit, amiben nincs igazuk, amiben tévesen ítélnék, hanem korrigáljuk és formáljuk véleményünket, gondolkodásunkat, amint ezt eszmekövetkeztetésünk kicsiben és nagyban megkívánja.

Hányszor találkoztunk saját eszménk, a marxizmus-leninizmus torzításával, „sajátos” értelmezésével is. Fontos politikai téziseinket nem egyszer találgatják emberek kifordítva. Emlékeztessék csak a szövetségi politikára, melynek értelmezése körül sok a bizonytalanság még elvtársi körökben is? Egyesek gondolkodásában a szövetségi politika az osztályharc teljes nyugását jelenti, mások lázadnak ellene. Megtettünk már vajon mindent ennek a sarkalatos elvnek a helyes, marxista értelmezéséért? Egy más között, a munkahelyen, a gyárban és a termelőszövetkezetben elég következtetéseket és egységesen képviseljük a párt erre vonatkozó elvi állásfoglalását? Azt hiszem, a szövetséges társak között is van értelmezési eltérés.

A közömbös ráhagyás valószínűleg abból fakad, hogy nem mindig értjük meg a permanens osztályharc új vonásait. Sokan talán azt gondolják, hogy az osztályharc kimerül a kifejezetten ellenséges elemek megzabolázásában, a gazdasági tevékenységben és a politikai célkitűzések általános szolgálatában. Pedig osztályharcnak kell minősíteni azt a tevékenységet is, amelynek az emberi tudatformálás a célja minden fokon. Vagyis amikor a polgári-kispolgári eszmekövetkeztetést, üledéket kivetjük emberek fejéből. S ebben sincs alku, ebben sem lehet lanyhulás, elfáradás, ugyanúgy végig kell küzdeni a folyamatot, mint egy fegyveres felkelést. Csak ez a harc sokkal apróbb részletekből rakódik egybe és térbe is, időben is sokkal terjedelmesebb. S bármilyik kommunista „futni hagy” idegen, káros, zavaros vagy éppen ellenséges nézetet, nem vívja meg vele a gondolati csatát, a mostani körülmények között majdnem annyit, mint ha a fegyveres felkelésben elengedi a „fehéret”.

Nem arról van szó, mintha a szocializmus magyarországi eredményei és bázisa nem bírnák el a gyengéinkről kalapált viccéket. A jó humorérzék emberek saját rovásukra is csinálnak poént. Nem is arról, mely ha természetellenes lenne ez az állapot, melyben felszínre jönnek a szocializmustól idegen, vagy azzal éppen ellentétes nézetek is. Inkább arról, hogy ezekben eszmekövetkeztetéseket kell emelni a meggyőzés, a konstruktív vita, a nevelés építőköveiből. S ki más rakná egymásra ezeket a téglákat, ha nem elsősorban a kommunizmus, akik — bár látszatra éppen e cikksorozat keretében ellenmondásnak tűnik — számíthatunk a pártunkivüliek, a szimpatizánusok széles és egyre szélesedő taborára is.

Egy dolgot még meg kell jegyeznem ezzel összefüggésben: nem letorkolásra gondolok. Az eszmekövetkeztetés vagy utat kereső embert nem elriasztani kell, hanem rávezetni a helyes útra. Mert olyan is történt, hogy amikor egy munkakollektívában nemzedéki problémák jöttek elő a beszélgetésben, s egy jószándékú kollektív meggyőzte, hogy a fiatal és idősebb generáció között mindig voltak és lesznek bizonyos ellentmondások, egy elvtársunk anti-marxistának bélyegezte, minden magyarázat nélkül. Pedig nem is mondott semmi „vesztetiséget” — bizonyos specifikus ellentétek vannak, amelyeknek hatása éppenséggel konstruktív. Ezt a példát azért említettem meg, hogy világosan kitűnjön: árnyalt, megdöntött kommunista állásfoglalásra van szükség — de egyúttal szinte csálhatatlan elvi, ideológiai biztonságra, s ennek birtokában aktív, eszmekövetkeztetés magatartásra.

SZ. SIMON ISTVÁN